

Фальсифікувати історію, видавати її у вигідному для себе ракурсі – завжди було притаманне більшовикам. Ні одна подія, більш-менш значуща, російської чи радянської, як рівно і ж Всесвітньої історії – не писалася об'єктивно, а підганялася під світогляд і дії «великих керманічів». Нині ця практика утверджується в незалежній Україні, тобто перекручується, фальсифікується і нівелюється українська національна історія. Привид «колиски трьох братніх народів» знову загойдався в московській столиці.

Події 9 травня наочно підтвердили відвертий рецидив антиукраїнського і заодно антигалицького ідейного спрямування політики відповідних кіл. Демагогічна риторика і синхронна брехня, на жаль, мали вплив на частину нашого суспільства, яке є ще носієм нафталінового радянського мислення, а часом і зоологічної ненависті до всього українського і, перш за все, до Української Держави.

Маємо на увазі безпринципне використання георгіївських стрічок, які ніякого відношення до радянських символів не мають, а лише виконують декоративну роль у протистоянні з українською національною, як рівно ж і державною символікою. Георгіївська стрічка має відігравати роль в Росії і на Україні, як своєрідне прикриття провальної внутрішньої політики і відвернути увагу від лавини наростаючих суспільно-економічних проблем.

В часі існування Російської імперії, Георгіївські ордени, стрічки, іменна георгіївська зброя, іменні георгіївські срібні сурми були гордістю російського тогочасного суспільства, починаючи від імператорів і закінчуючи простим селянином-кріпаком. Мусимо підкреслити і те, що інколи цю найвидатнішу нагороду отримували генерали, офіцери та солдати за придушення національно-визвольної боротьби (Польща, Угорщина, Кавказ), але сьогодні мова йтиме про тисячі російських офіцерів та солдатів (і серед них чимало українців), які отримували цю високу нагороду в чесному бою, захищаючи свою Батьківщину. Носити орден Георгія чи стрічку було національною гордістю російських героїв. Так було до приходу більшовиків на чолі з Леніним. Спаплюжена георгіївська стрічка була замінена кривавою червоною кокардою.

Загляньмо в історію. Орден Святого Георгія був утверджений Катериною II у 1769 р. для нагородження тих, хто проявив мужність під час воєн, а також чесно служив Вітчизні в армії і на флоті. Орден мав 4 ступені. Як правило, ним нагороджувалися генерали і полковники російської армії. Орденами 1 і 2 ступеня нагороджував особисто імператор. Це зробило цю нагороду найпрестижнішою в Росії. Орден мав і високу матеріальну вартість, тому що був виконаний із золота високої проби. Історія ордену Св. Георгія є цікавою, але викласти її у невеликій статті є неможливим.

Відзнака військового ордену Св. Георгія була заснована у 1807 р. маніфестом імператора Олександра I для нагородження нижчих чинів за високу хоробрість. В історії

ця нагорода відома як солдатський георгіївський хрест. Чимало російських солдатів та унтер-офіцерів отримали цю нагороду за мужність у війнах, які вела Російська імперія.

Повним кавалером ордену Св. Георгія стали: генерал-фельдмаршал Кутузов, генерал-фельдмаршал Барклай-де-Толлі, генерал-фельдмаршал Паскевич, генерал-фельдмаршал Дибич-Забалканський. Орденами трьох ступенів були нагороджені – генерал-фельдмаршал Потьомкін, генералісимус Суворов та генерал Беннігсен. Цим орденом нагороджувалися і високі особи-іноземці, орден Св. Георгія був гордістю Росії.

Ще один бойовий російський генерал Милорадович отримав солдатський Георгіївський Хрест за те, що особисто, йдучи в солдатській шерензі, повів російські полки на французькі ряди під Лейпцигом. Чимало солдатів і офіцерів отримали Георгія в часі I світової війни. За особисту мужність і героїзм. Серед них – С.Шауб, Б.Шатілов, Б.Штейфан та інші. Кавалерами Св.Георгія були нагороджені генерал П.Краснов, маршал Фінляндії Маннергейм, майор О.Альбов, генерал А.Шкуро, адмірал А.Колчак та інші герої Росії. Багато аналогічних нагород отримали солдати, офіцери та генерали армії Власова та інших російських з'єднань, що билися на боці фашистської Німеччини.

Крім орденів, за мужність нагороджували іменною зброєю з Георгіївським знаком та стрічкою. Нагороджувалися і військові частини, що відзначалися своєю хоробрістю, зокрема нагороджувалися срібними георгіївськими сурмами.

В часі російської громадянської війни тисячі офіцерів та солдатів були нагороджені орденами Георгія та іншими георгіївськими відзнаками за мужність проявлену в боях з більшовиками.

26 листопада 1769 р. було проголошено Днем Георгіївських кавалерів і востаннє його святкували 26 листопада 1916 р. Ще раніше в Зимовому палаці був відкритий Георгіївський зал, де відбувалися величаві банкети і використовувався георгіївський фарфоровий сервіз часів Катерини II (детальніше див: http://ru.wikipedia.org/wiki/орден_святого_Георгія/)

І ось до влади в Росії у жовтні 1917 р. прийшли більшовики на чолі з полум'яним марксистом, що прибув у Росію в опломбованому німецькому вагоні В.Леніним. Російській Георгіївській славі прийшов сумний кінець. Одних кавалерів св. Георгія розстріляли, інших – втопили, другі мусіли покинути батьківщину, за яку вони так мужньо билися. В країні було винищено все, що пов'язане з цією нагородою.

Ось декілька прикладів. В перші роки комуністи наказали забути про Суворова та Кутузова, як представників експлуататорських класів. Милорадовича оголосили ворогом народу за те, що вмовляв солдатів на Сенатській площі не ганьбити своєї доблесті і розійтися по казармах. І солдати підняли багнети, шануючи героя Вітчизняної війни 1812 р., однак постріл переляканого Каховського обірвав життя Милорадовича. Про це всюди встигали писати радянські історики, а от про те, що один із керівників повстання декабристів – полковник П.Пестель, за мужність у війні 1812 р. був нагороджений

георгіївською іменною зброєю – мовчали.

У перші роки радянської влади георгіївські кавалери зазнавали особливо жорстких переслідувань збоку «черезвичайки» Дзержинського. Адмірал Колчак, герой Росії, один із найкращих офіцерів і генералів, що відважно воював на Балтиці проти німецьких бойових кораблів був розстріляний хоча був великим російським патріотом який міг легко вивезти з Росії за кордон золотий запас, але не зробив цього, і більшовики використали його для придушення білого визвольного руху та форсування «пожежі світової революції». Ще раз писати про мужню смерть георгіївського кавалера адмірала Колчака не має потреби.

Ніде ні в більшовицькій, ні в новій російській історіографії не знайдено інформації про те, що герой Севастополя, мужній матрос Петро Кішка був українцем і тричі став володарем нагород Св. Георгія за свої подвиги у Кримській війні. А отримував він їх з рук ще одного кавалера цього ордену – адмірала Нахімова. Лише одні негачії впливали з-під пера радянських авторів, коли ішлося про генералів Юденича та Міллера, які були кавалерами св. Георгія і воювали на півночі проти більшовиків.

Як уже згадувалося, у Зимовому палаці та георгіївській залі чи не два століття збиралися герої Росії. Пригадаймо інспіраторам сучасної пропаганди те, що творили революційні моряки з червоними бантами, увірвавшись у Зимовий палац. Лише рішучий протест М.Горького перед вождем червонопрапорних носіїв врятував те, що залишилося не вкраденим чи неушкодженим. Про це теж не люблять згадувати і в Росії, і в Україні. Швидше всього від політичної кон'юнктури, а не від необізнаності з історії.

Більшовики Георгіївських кавалерів в полон майже не брали, а тим, що перейшли до червоних пригадали службу у царській армії, прикладом цього є доля маршала Тухачевського, який перший почав писати слово «СТАЛІН» великими буквами. Не допомогло. Розстріляли, як і ще одного царського офіцера – Єгорова.

Як відомо, російський імператор Микола II з дружиною, дочками та сином-інвалідом, який нагородив не одного генерала, офіцера чи солдата Георгіївським хрестом за особливі заслуги і мужність був жорстоко замучений комуністами. Читайте лист В.Астаф'єва до Н.Ейдельмана.

Особливо жорстко більшовики проявили себе в Криму у 1920 р. після розгрому Білої армії. Тисячі російських офіцерів та солдатів, повіривши гарантіями Фрунзе, і будучи щирими російськими патріотами, не емігрували в Туреччину, а залишилися на батьківщині. «Героями» винищення російських патріотів була, за висловом О.Солженіцина, «Фурія червоного терору» Роза Землячка і угорський комуніст що втік до Радянської Росії – Бела Кун. Перш за все були винищені георгіївські кавалери, яких топили в Чорному морі, прив'язуючи до ніг каміння і вони тисячами стояли мертві у воді жахаючи тих, хто вцілів. За першу зиму, під керівництвом Рози Землячки за схваленням Л.Троцького, було розстріляно 90 тисяч чоловік, в тому числі жінок і дітей. Розстріли тривали і надалі. Землячка особисто розстрілювала полонених з кулемета, серед них – росіян, українців та представників інших народів Росії. Навколо Сімферополя жити було

неможливо від запаху тіл, що розкладалися. Так мстили більшовики носіям георгіївських орденів і стрічок.

Під час Другої світової війни в російських арміях і загонах, що билися на боці фашистської Німеччини було відновлено практику нагородження генералів офіцерів та рядовиків орденами Св. Георгія. Чимало з них були нагороджені за мужність в боях з радянськими військами під Сталінградом. Слід зазначити, що серед 91 тисячі полонених німецької армії біля половини були росіянами, і про це скрупульозно замовчує радянсько-російська історіографія.

Маршал Фінляндії Маннергейм, колишній російський офіцер, про що 70 років мовчали радянські можновладці, кавалер ордену св. Георгія у Зимовій війні 1939-1940 рр. буквально розтрощив авангардні з'єднання Червоної армії. Через бездарність радянського командування і невігластво Сталіна у фінських снігах знайшли смерть сотні тисяч росіян та українців.

В кінці Другої світової війни радянська контррозвідника, а особливо СМЕРШ, буквально полювали за носіями георгіївських нагород. Знаємо жахливу долю російського козацтва і десятків тисяч російських вояків армії кавалера ордена Леніна та інших радянських нагород генерала Власова.

Генерал П.Краснов, що керував козачими військами, перебуваючи на посаді начальника Головного управління козачих військ Головного управління СС, кавалер ордену св. Георгія був страчений у 1947 р. на Красній площі у Москві. Генерал-лейтенант А.Шкуро, герой Першої світової війни, теж кавалер св. Георгія та високих англійських нагород був начальником козачого резерву Головного управління військ СС – теж був повішений у 1947 р. Така ж доля чекала і на ще одного кавалера св. Георгія – командира запасної бригади козачого резерву Головного управління СС – генерала А.Туркула. Тоді ж були страчені герої Першої світової війни, повні кавалери георгіївських нагород: орденом св. Георгія, георгіївською зброєю та георгіївською медаллю – генерали А.Севастьянов, Г.Семенов та Т.Доманов (детальніше див. http://www.evangelie.ru/t_70132.htm/).

Під час радянсько-німецької війни, коли нацисти стояли під Сталінградом, Сталін, щоб якось вплинути на патріотичні почуття росіян, зрештою і не росіян, дозволив використовувати на деяких орденах колір георгіївської стрічки, зокрема на ордені Слави. З цієї причини вождь всіх народів дозволив встановити орден Суворова, орден Кутузова та орден Б.Хмельницького. Проте тисячі вбитих російських патріотів-кавалерів св. Георгія почесної зброї та володарів георгіївських стрічок були забуті. Червоні кокарди, стрічки і надалі залишалися символами більшовизму.

Уже після розвалу СРСР, в 1994 р. в Москві, на Ленінградському проспекті встановлено меморіальну плиту на честь повішених, з наказу Сталіна, у 1947 р. російських генералів. Аналогічну плиту було встановлено страченим генералам, кавалерам ордену св. Георгія, що служили на німецькому боці і в храмі Всіх Святих на Патріаршому подвір'ї з благословення Алексія II.

З 2000 р. починається посилене впровадження георгіївської стрічки у російській армії і серед населення. Комуністи чомусь не протестують. Червоні кокарди поєднані з георгіївськими стрічками – черговий казус в історії Росії, чи, скоріше, в історії російської пропаганди. Знівелювання цього символу агітаторами «русского мира» є очевидним. Перетворення цієї високої відзнаки на засіб впровадження імперських та ксенофобських ідей, засіб агітпропу, засіб самоутвердження для можновладців є вершиною цинізму і, принаймні, неповагою до тих, хто її дійсно заслужив. Озлоблені і екзальтовані громадяни України, в часі відзначення дня Перемоги, носять георгіївську стрічку не тільки на лацканах, але і на сумках, рукавах, ошийниках собак та антенах автомобілів. Більшовицький дух в дії!

Незалежна Україна немає ніякого відношення до цього російського національного символу. Сама георгіївська стрічка перетворена невігласами в буденну річ, а на Україні, крім справжніх ветеранів Другої Світової війни, стала символом антиукраїнської чорної сотні, символом боротьби з національними символами і означенням огульної фальсифікації української історії. Безпардонна демагогія зливою рине на громадян України і перш за все на молоде покоління. Російські імперські мотиви з більшовицьким душком нахабно заповнили українські ЗМІ. Знову реанімуються найодіозніші постаті, що причетні до знищення української державності і загибелі десятків мільйонів українців. Активізація руйнівної діяльності антиукраїнських сил, інспірація протистояння йдуть до критичної межі.

Гуманітарне невігластво заповнило українські мас-медіа та історичну літературу, в тому числі і шкільну. Але кожний здоровий організм, в тому числі і державний, має право на самозахист.

Ігор Федик, науковий співробітник Центру досліджень визвольного руху, член Національної спілки краєзнавців України